

DIEVO CHARAKTERIS

Permaštant Dievą:
kas ir koks Jis iš tiesų yra

GRAHAM COOKE

Nemokamos knygos pdf formatu
www.upe-leidykla.lt

Išleista **Brilliant Book House** sutikus
www.brilliantbookhouse.com

2017 m.

ĮVADAS

Tvirtai tikiu, kad į Vakarų Bažnyčią ateina didelės permainos. Mes įžengiame į laiką, kai Bažnyčia nustos aiškinti, kas yra Dievas, ir pradės skelbti Jo charakterį, Jo darbus ir Jo šlovę.

Dievas nenori būti aiškinamas – Jis nori būti šlovinamas, skelbiamas ir garbinamas. Jam reikia žmonių, kurie būtų pasiruošę skelbti, kas ir koks Jis iš tiesų yra. Jo Geroji Naujiena yra geriausia iš visų naujienų. Širdgėlos, nuodėmės, skausmo ir blogų naujienų naikinamam pasauliui krikščionys gali pasiūlyti Gerąją Naujieną – tikrąjį Dievą.

Daugelis žmonių (tikinčių ir dar netikinčių) klaidingai įsivaizduoja Dievą. Jie suvokia Jį įvairiai, pagal savo įsitikinimus, bet tai tinkamai neatspindi Jo didybės. Svarbu, kad mes turėtume tokį Dievo pažinimą, kokį Jis pats nori pasėti mūsų širdyje. Tai, ką galvojame apie Dievą, yra pats svarbiausias dalykas mūsų dvasinėje kelionėje. Mūsų turimas Dievo paveikslas vadovaus kiekvienai gyvenimo sričiai ir nulems, kaip pasirodysime pasauliui. Ar mūsų gyvenimas pilnas tikėjimo ir drąsos? Jeigu ne, tuomet reikia išsiaiškinti, kaip suvokiame Dievą.

Žmonės, kurie abejoja dėl to, ką Dievas trokšta daryti, turi pakeisti pačių susikurtą Jo paveikslą. Dievas nori, kad pasitikėtume Juo ir Jo meile mums.

Norėčiau žinoti, kiek iš mūsų prarado Dievo kaip Tėvo pažinimą, o galbūt niekada artimai Jo nepažino. Jis turėtų būti svarbiausias mūsų gyvenime. Esame emociškai ir dvasiškai formuojami Dievo paveikslu, kurį nešiojamės širdyse ir protuose. Jis myli mus. Jis mėgaujasi mumis. Jis labai asmeniškai žvelgia į kiekvieną iš mūsų, kartu būdamas visos visatos Dievas.

Dievas yra paradoksalus – Jis man ištikimas net tuomet, kai aš Jam neištikimas. Jo meilė ir ištikimybė veržiasi laimėti mūsų širdis gilesniam bendravimui su Juo.

Graham Cooke

DIEVO CHARAKTERIS

Žengdami į naują savo pašaukimo ir tarnavimo etapą, turime skirti laiko savo požiūriui į Dievą patobulinti. Skirtingu laiku Dievas šaukia mus į įvairias gyvenimo patirtis. Tai pažangi atradimų kelionė. Kai Dievas veda mus į kitą pašaukimo patirtį, požiūris į Jį taip pat turi keistis.

Gyvenime patirsime daug skirtingų dalykų. Tai gali būti santuoka ar vaiko gimimas, svarbus paaugstinimas darbe, nauja atsakomybė, naujas tarnavimas ar bet koks kitas pasikeitimas. Tokiu metu turime skirti laiko pasisemti ramybės ir rasti poilsį Viešpatyje. Jei naujus dalykus sutiksime nepasinerę į Dievo ramybę, gyvensime adrenalinu, o ne Dvasia. Tam kartui tokio jėgų antplūdžio gali užtekti, bet po kiekvieno adrenalino pliūpsnio ateis ir atoslūgis. Negalime palaikyti reikiamo adrenalino kiekio ilgą laiką – galiausiai energija išseks, ir pasikeitimai mus priblošk. Turime išmokti pasilikti Dvasios ramybėje.

Kiekvienas Dievo patyrimas, netgi poilsis Jame, turėtų suteikti galimybę pamatyti Jį kitoje šviesoje. Todėl mums reikia nuolatos ir iš naujo įvertinti santykius su Juo, giliau pažvelgti ir atpažinti, kaip gyvename Jo akivaizdoje. Privalome kritiškai ištirti savo susikurtą Dievo paveikslą ir nuspręsti, ar jis pakankamai pagrįstas ir tinkamas kitam gyvenimo bei pašaukimo etapui. Jeigu ne, patirtas stresas vers mus sustoti ar mažiau nuveikti ateityje. Mūsų nuovargis skatins atsitraukti nuo tekusių sunkumų. Išsekę įkalbėsime save nerizikuoti, nors tai būtina, kad Dievo Karalystė plistų. Dievas yra dovanojęs mums gebėjimą gyventi saugiame Jo glėbyje – privalome pripažinti, kad gyvename ne patys, o saugomi Jo meilės ir malonės.

Tobulas Viešpaties įstatymas, jis gaivina sielą.

Ps 19, 7

Noriu pabrėžti – kiekvieną kartą, kai esame vedami į naują gyvenimo kelionės etapą, privalome skirti laiko savo Dievo suvokimui permąstyti. Kai mūsų požiūris į Jį teisingas, galime užtikrintai žengti į bet kurią naują patirtį, nesvarbu, kokį iššūkį ji mums mestų. Dievas nori auginti jūsų pasitikėjimą Juo, pakeldamas jus į visiškai naują lygį.

Žengiant į naują laiką, svarbu užduoti sau tinkamus klausimus, kaip tas laikas paveiks mūsų santykius ir atsakomybę. Geriau suvokę ramybės ir poilsio prasmę nepatirsime streso – to labai reikės kitame kelionės etape.

Kur kas geriau, kai pasikeitimas vyksta palaipsniui, o ne ateina kaip didžiulė triuškinanti transformacijos banga, reikalaujanti didelio ir neatidėliotino dėmesio. Tad užduokime sau du klausimus, kuriuos randame Apaštalų darbų 2 skyriaus 12 ir 37 eilutėse:

- Ką tai reiškia?
- Ką turime daryti?

Kaip šie pasikeitimai paveiks mano požiūrį į Dievą ir artimą? Kaip šis naujas laikas pagilins mano meilę, džiaugsmą ir ramybę Šventojoje Dvasioje?

Mums reikia pamatyti didingesnį Dievo charakterio paveikslą. Reikia mylėti ir būti kantriems, kad kartu su kitais galėtume nerti į naujas Dvasios gelmes.

MOZĖS PAAUKŠTINIMAS

Mozės santykiai su Dievu yra geras pavyzdys to, kaip žmogaus požiūris į Viešpatį gali tobulėti einant per skirtingus gyvenimo kelionės etapus. Išėjimo knygos 3 skyriuje Mozė darbuojasi dykumoje, toli nuo Dievo šlovės ir visiškai pasitraukęs nuo savo ankstesnio, Egipto didžiūno, gyvenimo. Jis ganė netgi ne savo avis, o dirbo uošviui. Vis dėlto Dievas turėjo planą Mozės gyvenimui ir troško matyti, kaip vienišas piemuo pakeis savo požiūrį į Jį. Šis Dievo troškimas atvedė Mozę prie degančio krūmo, kur Dievas galėjo kalbėti apie jo ateitį, Izraelio išlaisvinimą ir Savo charakterį. „AŠ ESU, KURIS ESU,“ – pasakė Dievas, ir Mozė ėmė žvelgti į Jį visiškai kitaip (Iš 3, 14). Šis suvokimas pakeitė Mozės gyvenimą – mikčiojantis žudikas tapo Izraelio išlaisvintoju. Tai buvo galingas pašaukimas jo gyvenime, kurį turėjo lydėti vis tobulėjantys santykiai su Dievu. Po šio pašaukimo išpildymo ir Izraelio išvedimo iš Egipto, Mozės draugystė su Dievu tapo dar gilesnė, ir jo pašaukimas dar labiau išsiplėtė:

„Viešpats kalbėjo Mozei: „Eik ir keliauk iš šitos vietos su tauta, kurią išvedei iš Egipto, į šalį, kurią prisiekiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, sakydamas: „Aš ją duosiu tavo palikuonims. Aš siųsiu pirma tavęs angelą ir išstumsiu kanaaniečius, amoritus, hetitus, perizus, hivus ir jebusiečius. Eik į žemę, plūstančią pienu ir medumi; tačiau Aš pats neisiu su jumis, kadangi esate kietasprandė tauta, kad kartais nesunaikinčiau jūsų kelyje.“ Tauta, išgirdusi tokią blogą žinią nuliūdo, nė vienas nesipuošė papuošalais. Nes Viešpats sakė Mozei: „Kalbėk Izraelio tautai: „Jūs esate kietasprandė tauta: jei įeičiau pas jus nors trumpam, sunaikinčiau jus. Todėl nusiimkite savo papuošalus, kad žinočiau, ką su jumis daryti.“ Izraelitai nusiėmė nuo savęs papuošalus prie Horebo kalno“ (Iš 33, 1–6).

Mozės pašaukimas pasikeitė. Išėjimo knygos 3 skyriuje Mozei buvo pavesta išvesti Izraelį iš nelaisvės ir priespaudos – taigi Mozė buvo išlaisvintojas. Dabar, Išėjimo knygos 33 skyriuje, Mozės pašaukimas buvo įvesti Izraelį į Pažado žemę. Dabar ne išlaisvinimo, o paveldėjimo idėja turėjo vesti jį pirmyn. O kai keičiasi pašaukimas, visų pirma turi pasikeisti jūsų požiūris į Dievą.

*Tu paruoši man stalą mano priešų akivaizdoje,
aliejumi man patepi galvą, mano taurė sklidina.*
Ps 23, 5

Mozė buvo patenkintas savo santykiais su Dievu. Matome, koks stiprus buvo tas ryšys:

„Mozė ištiesė palapinę toli už stovyklos ir pavadino ją Susitikimo palapine. Visi žmonės, kurie ieškojo Viešpaties, eidavo iš stovyklos prie Susitikimo palapinės. Kai Mozė eidavo į palapinę, visi žmonės pakildavo ir stovėdavo savo palapinių angose, sekdami jį akimis, kol jis įeidavo palapinėn. Mozei įėjus į Susitikimo palapinę, debesies stulpas nusileisdavo ir stovėdavo prie palapinės įėjimo ir Viešpats kalbėdavosi su Moze. Visa tauta matė debesies stulpą prie palapinės įėjimo, ir visi žmonės pakildavo ir pagarbindavo savo palapinių angose. Viešpats kalbėdavo su Moze veidas į veidą, kaip žmogus kalbasi su savo draugu. Jam grįžtant

į stovyklą, jo tarnas Jozuė, Nūno sūnus, jaunas vyras, nepasitraukdavo nuo palapinės“ (Iš 33, 7–11).

*Nebijok, nes aš esu su tavimi; nepasiduok baimei,
nes aš esu tavo Dievas. Aš sustiprinsiu tave ir padėsiu tau,
Aš palaikysiu tave savo teisumo dėšine.
Iz 41, 10*

„Jozuė, Nūno sūnus, jaunas vyras, nepasitraukdavo nuo palapinės.“ Esu tikras, kad ir aš nesitraukčiau! Visas Izraelis stebėdavo, kaip jų vadas įeina į susitikimo vietą, ir debesis nusileidžia ant palapinės. Tai buvo stulbinantis ženklas ir galingas Mozės ryšio su Dievu liudijimas: „Viešpats kalbėdavo su Moze veidas į veidą, kaip žmogus kalbasi su savo draugu.“ Visgi nepaisant visos Mozei suteiktos malonės, atėjo laikas tobulinti bendravimą su Dievu. Jam reikėjo dar gilesnio ryšio, nes Mozės pašaukimas buvo dramatiškai pakeistas – degančio krūmo ir Susitikimo palapinės nebepakako. Ruošiantis stresui ir įtampai, kuriuos sukels kitas svarbus įvykis, Mozei reikėjo patobulinti santykius su Viešpačiu. Mozė šito atnaujinimo be galo norėjo.

Dievas atvedė Mozę į ypatingą vietą, ir šis ilgėjosi bei troško vieno dalyko, kurį Dievas jam tikrai norėjo duoti. Danguje vyko pokalbis apie Mozės gyvenimą tarp Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Pažiūrėk į Mozę, – tarė Trivienis Dievas. – Jis naujame gyvenimo etape. Ką Aš noriu dėl jo padaryti? Na, noriu parodyti, kas esu iš tikrųjų. Noriu, kad jis dar geriau Mane pažintų. Aš paskatinsiu jį užduoti Man klausimą, kad jis galėtų matyti tokį Mano paveikslą, kuris išlaikys jį per visą, ką jis turės pereiti. Noriu parodyti jam savo šlovę, savo aukščiausią valdžią ir savo suverenumą.

Tą dieną Susitikimo palapinėje Dievas pastatė Mozę į tokią padėtį, kad šis suprato, jog turi malonę iš Viešpaties prašyti bet ko. Dievas šioje vietoje nesakė Mozei „ne“, taigi jis nusprendė kuo geriau pasinaudoti padėtimi. Pagaliau Mozė paprašė to, ko Dievas laukė, kad jis paprašytų: „Prašau, parodyk man savo šlovę“ (Iš 33, 18). Būtent šiuos penkis žodžius Dievas norėjo išgirsti. Lyg Jis būtų pasakęs: „Kokia puiki mintis! Padarykime tai!“ Tolesnį pasakojimą galime perskaityti Išėjimo knygos 33 skyriuje:

„Viešpats atsakė (...): „Mano veido negalėsi matyti, nes žmogus, mane pamatęs, negali išlikti gyvas. Štai vieta šalia manęs! Atsistok ant šios uolos. Kai mano šlovė eis pro šalį, tave pastatysiu uolos plyšyje ir pridengsiu savo ranka, kol praeisiu. Po to atitrauksiu ranką ir matysi mane iš užpakalio, mano gi veido nematysi“ (Iš 33, 19–23).

„Noriu, kad būtum su Manimi, – iš esmės Viešpats pasakė Mozei, – tačiau Mano šlovė sudegintų tave. Todėl aš apsaugosiu tave šios uolos plyšyje, ir tu galėsi matyti Mano nugarą.“ Dievas paruošė visą scenarijų, kad pastatytų Mozę ten, kur Jis nori, ir viskas dėl to, kad Dievas troško parodyti jam tai, ko šis anksčiau nebuvo matęs. Tuomet Dievas praėjo pro Mozę. Negaliu to įsivaizduoti, tai pranoksta mūsų vaizduotės galimybes. Mozė ne tik pamatė Visagalio Dievo nugarą, jis išgirdo Jį skelbiant tiesą apie save, kaip skaitome Išėjimo knygos 34 skyriuje:

„Viešpats, Viešpats Dievas, gailestingas ir maloningas, kantrus ir kupinas gerumo bei tiesos, parodantis gailestingumą tūkstančiams, atleidžiantis nusikaltimus, neteisības ir nuodėmes, tačiau nepaliekantis kalto nenubausto, bet baudžiantis už tėvų nusikaltimus vai-

kus ir vaikaičius iki trečios ir ketvirtos kartos“ (Iš 34, 6–7).

Kai Viešpats kalba apie save, rimtai atkreipkite dėmesį į tai, ką Jis sako.

*Viešpats nori jūsų pasigailėti ir suteikti jums malonę.
Viešpats yra teisingumo Dievas; palaiminti, kurie Jo laukia.
Iz 30, 18*

NEĮMANOMA MISIJA?

Dievas nepašaukė mūsų daryti to, kas atrodo įmanoma, logiška ar pasiekiamą – Jis pašaukė mus daryti tai, kas neįmanoma. Jis nori mus sustiprinti daug daugiau, nei galime suvokti – kad tai pranoktų mūsų galimybes, tikėjimą ir sugebėjimą protauti. Nori, kad padarytume daugiau, negu kada nors galėjome įsivaizduoti ar svajoti. Jeigu jūs skaitote šiuos žodžius ir galvojate, kad galite patys įgyvendinti savo pašaukimą, laikas keistis. Mes pašaukti daryti tai, kas neįmanoma. Kad įvykdytume savo pašaukimą, turime įsikibti į Dievo ranką, mokydami būti visiškai priklausomi nuo Šventosios Dvasios.

Gyvenimo pokyčiams atėjus, patys bandome praskirti kelią, užuot mokėsi priklausyti nuo Šventosios Dvasios. Viena iš dažnų maldų, kurių nemėgstu, skamba taip: „Ateik, Šventoji Dvasia“. Aš meldžiuosi ne „Ateik, Šventoji Dvasia“, bet „Viešpatie, neatimk savo Šventosios Dvasios iš manęs.“ Šventoji Dvasia yra visur esanti, taigi mūsų požiūris turėtų būti toks – leisti Jai laisvai veikti mūsų gyvenime. „Daryk, ką nori daryti, ir leisk mums žinoti, ką darai“, – tokia turėtų būti mūsų malda. Bendraudami su Dievu neturime daryti to, kas pažeistų santykius su Juo. Mūsų užduotis yra išsaugoti ryšį su Juo, o ne sukurti iš naujo.

Viešpats liepia mums Jo ieškoti dėl dviejų priežasčių. Pirmiausia dėl to, kad esame atitraukę ar pasidarę vangūs. Antra – įeidami į naują gyvenimo tarpsnį, turime skirti laiko, kad mūsų širdys dar labiau atsivertų Dievui. Jis pirmiausia siekia įtvirtinti mumyse troškimą Jo siekti. Taigi turime laukti Jo ir daryti tai, kas išlaikytų Šventosios Dvasios artumą.

Tai priklauso nuo mūsų paklusnumo. „Jūs esate mano draugai, jei darote, ką jums įsakau“, – sakė Jėzus (Jn 15, 14). Santykiai su Dievu priklauso nuo to, ar esame Jam paklusnūs. Jei paisome Jo įsakymų, gyvensime Jo meilėje. Paklusnumas yra raktas į Dievo artumą. Dvasinė disciplina yra mokymasis ilsėtis ir pasilikti Jame.

*Su teisiaisiais yra Dievas.
Ps 14, 5*

Atleidimas

*Mano mylimasis,
kaip gali skęsti depresijoje dėl savo nuodėmingumo,
kai mano malonės stebuklai ir džiaugsmai yra laisvai prieinami?
Mielasis, kam būti kryžiuojamam prieš, kai mano nevaržoma malonė
gali atidaryti bet kokį tavo gyvenimo kalėjimą?
Kam būti pavergtam negailestingo piktojo pasmerkimo,
kai Visagalio meilė, priklausau tau, kad džiaugtumeisi?
Ar nežinai, kad priešas nugalėtas? Ar nevertini begalinio atleidimo?*

*Aš ketinu pašalinti šią tavo gyvenimo dalį ir parodyti malonę,
kuri laisvai prieinama.
Nesirūpinu nuodėme, susitvarkiau su ja nuteisdamas Kristų.
Rūpinuosi, kad mylėtum mano malonę ir širdyje patirtum
manojo gyvenimo džiaugsmą.*

*Tau visuomet buvo atleista. Turi išmokti atleisti sau.
Tapk toks maloningas kaip tavo Dievas. Nekryžiuok kitų žmonių
(net jeigu turėtum tam teisę), bet be galo atleisk.
Tie, kuriems daug atleista, daug myli.
Mėgaukis atleidimu, linksminkis jame! Nesu tavimi nusivylęs,
nes niekada per daug iš tavęs ir nesitikėjau.
Visuomet supratau, kas tu esi, ir žinau tas kovas,
kurias kovoji. Kodėl turėčiau tavęs nemylėti, jeigu esu pati Meilė?
Gyvenk ne kaip pasmerktasis, bet kaip išlaisvintasis.
Tuomet paimk mano malonės raktą ir atrakink kalėjimo duris,
išlaisvink tiek daug belaisvių, kiek tik gali rasti.
Atleidimas auga, kai yra naudojamas.*

NAUJAS APREIŠKIMAS

Daugelis iš mūsų dabar žengiame į naują laiką – naują pasaulimą, naują atsakomybę ar naują vaidmenį. Ką jums tai šiuo metu reiškia? Ką tai reiškia jūsų santykiams su Dievu? Tokiu laiku Dievas nori jums daugiau apreikšti save. Matote, Dievas visuomet nori būti mums svarbus. Neturėtume klausti: „Kodėl man tai atsitinka?“ Į klausimą „kodėl“ žemėje neatsakoma. Tai klaidingas klausimas. Teisingas klausimas yra: „Kuo Dievas norėtų būti man dabar ir kuo Jis negalėtų būti kokiu nors kitu laiku ar kitu būdu?“ Kas šioje situacijoje gilina jūsų ryšį su Juo?

Kiekviena aplinkybė jūsų gyvenime yra ir sunkumas, ir palaiminimas. Jei dabar patiriate didelį iššūkį, Dievas nori būti jums svarbus. Jei gyvenate neįtikėtinoje malonėje ir keičiatės – Jis taip atskleidžia savo charakterį.

*Bet kai ateis Ji, Tiesos Dvasia, jus Ji įves į visą tiesą.
Ji nekalbės iš savęs, bet kalbės, ką išgirs, ir praneš, kas dar turi įvykti.
Jn 16, 13*

Dievas nori paskelbti, kuo Jis jums taps. Jūs, kaip ir Mozė, turite malonę paprašyti Jo padėti gilinti santykius su Juo. Dievas yra paslaptiniausias Asmuo planetoje. Negalite troškinti Jo taip, kad tuo pat metu Jis netrokštų pasiekti jus. Iš tiesų, jei tikrai norite žinoti, kokie dabar jūsų santykiai su Dievu, patikrinkite, kas yra jūsų paties širdyje. Dėl ko dabar dūsaujate? Kai esate Dievo akivaizdoje, ir jūsų širdis ilgisi Jo, kodėl dūsaujate? Supraskite, kad jūsų atodūsis kilo Jo širdyje. Tai Jis jūsų ilgisi ir nori jums ištiesti savo ranką!

Kai suprantate, ko dūsauja jūsų dvasia, suprasite ir tai, ką Jis nori daryti. Negalite turėti troškimo ar Dievo ilgesio, kurio Jis nedavė. Į Jį nukreipti jūsų širdies troškimai yra Jo širdies troškimų jums atspindys. Dievas leidžia mums labiausiai ilgėtis tų dalykų, kuriuos Jis labiausiai nori mums duoti.

TURINTIS TIKSLĄ DIEVAS

Kai Dievas parodė Mozei savo šlovę, tai nebuvo spontaniškas veiksmas. Dievas turėjo tikslą savo tarnui, Jis ilgą laiką tai planavo. Tai buvo Jo plano apreikšti save Mozei dalis.

Ko jūs šiuo metu prašote Dievo? Ko jūs klausiate bendraudami su Juo? Ką Šventoji Dvasia dabar daro jūsų gyvenime? Kam Ji jus įkvepia? Ko jūs ilgitės? Turite apmąstyti šiuos klausimus, nes Dievo planas kitam jūsų pasaulimo etapui jau įgyvendinamas. Jis turėjo jums tikslą nuo pat pradžių.

PAŠAUKIMAS VADOVAUTI

Šį principą ypač sunku suprasti bažnyčios vadovams, tačiau norint turėti sveiką požiūrį

į Dievo Karalystę ir į tai, kaip ji veikia, tai suvokti būtina. Kai Mozė ėjo susitikti su Viešpačiu, visas Izraelis galėjo tai matyti. Jie žinojo, kad Mozės santykiai su Dievu labai gilūs, ir tai juos įkvėpė.

*Atiduokite Viešpačiui šlovę, priderančią Jo vardui, atneškite auką
ir ateikite pas Jį. Garbinkite Viešpatį šventumo grožyje.
1 Krn 16, 29*

Man patinka matyti lyderius bažnyčioje parpuolusius veidais žemyn ir garbinančius Dievą. Esu buvęs tūkstančiuose bažnyčių ir matęs daug susirinkimų, todėl galiu pasakyti, jog tikiu, kad bendruomenės garbinimo kokybė tiesiogiai priklauso nuo pastebimos lyderių santykių su Dievu kokybės. Jeigu jie yra parpuolę prieš Jį ant savo veidų – bendruomenė taip pat. Tačiau jeigu jie sėdi pirmoje bažnyčios eilėje, vartydami savo Biblijas, ir atrodo, lyg nuobodžiautų, neįmanoma tikėtis, kad kita surinkimo dalis domėtis Juo. Tuo tarpu vadovai turėtų visiškai paskęsti garbinime. Turime matyti savo lyderius garbinančius Dievą.

Tikrai tikiu, kad bažnyčioje nėra vietos pervargimui. Žmonės, kurie pervargsta tarnaudami, nėra tinkamai patobulinę savo santykių su Dievu. Jeigu nekreipiate dėmesio į santykius su Juo, sutelkiate visą dėmesį į savo tarnavimą ir įpuolate į stabmeldystę. Tai, apie ką daugiausiai galvojate, labiausiai ir mylite. Jei esate „praryti“ savo tarnavimo, vadovavimo, bažnyčios, pareigų ar bet kokio kito panašaus dalyko, o ne to, kas jums yra Dievas, esate pasukę į stabmeldystę. Tada pervargimas šmėkščioja už kampo. Dėl to Dievas turi būti svarbiausias mūsų širdyse.

INTYMUMAS IR PALANKUMAS

Kai Dievas yra mūsų širdžių dėmesio centre, santykiai su Juo gilėja tokiais būdais, kokius visuomet laikėme neįmanomais. Šventojoje Dvasioje yra vieta kiekvienam iš mūsų, į kurią atėję galime priversti priešą pasiduoti ir stebėti, kaip jis puola į depresiją ir susierzina. Tai vieta, kur mūsų santykiai su Dievu daro didelę įtaką priešui ir mus supantiems žmonėms. Tai, ką galvojame apie Dievą, gali sudrebinti mūsų artimuosius ir draugus veikiančią tam-sos galią. Mūsų artumas su Dievu – labiausiai priešą gąsdinantis ginklas. Visi esame matę žmonių, bandančių remtis autoritetu, kurio jie tiesiog neturi. Skausminga tai matyti. Bu-vome išmokyti, kad valdžią padės paimti kuo garsesnis šaukimas. Vis dėlto mūsų valdžia kyla iš to, kas esame Kristuje, o sugebėjimas įbauginti priešą – iš mūsų artumo su Dievu.

*Mano stiprybė ir giesmė yra Viešpats. Jis tapo mano išgelbėjimu.
Jis yra mano Dievas, aš Jį šlovinsiu. Jis mano tėvų Dievas, aš jį aukštinsiu.
Iš 15, 2*

Dievo palankumas prieinamas kiekvienam iš mūsų. Tai malonė suprasti Dievą, gilinti santykius su Juo, tobulinti mūsų viziją bei suvokimą, kas Dievas yra mums. Tai įėjimas į kitą gyvenimo su Juo lygį, siekiant neįmanomo.

Būtina suprasti, kas yra Dievas. Nuostabu, kaip Jis veikia. Pagilinę savo santykius su Dievu, pamatome, kad gyvenimo ir tarnavimo įtampa iš tiesų tik sustiprina mūsų bendrystę su Juo.

Mūsų santykių su Dievu tobulinimas – tai geriausias priešnuodis stresui ir krizėms. Aš žinau, kad esu pažeidžiamas dėl šiais metais darbo kalendoriuje esančių įvairių užduočių, susijusių su mano pašaukimu. Ketinu keisti kai kuriuos savo vidinius dalykus, kovoti su savo netinkamumo jausmu ir susigrumti su nesaugumu. Pasitikiu tuo, kas esu dabar, tačiau Dievui plečiant mano pašaukimą žinau, kad turiu daug ką permąstyti. Savo silpnybes turiu paversti džiaugsmingu pažeidžiamumu. Turiu patobulinti savo santykius su Juo, kad būčiau Jam dar artimesnis, negu bet kada anksčiau.

Tikrą tikintįjį, kuris gyvena Dvasia, o ne siela (protu, valia ir emocijomis), išskiria Dievo palankumas, kuris tampa matomas turint artimus santykius su Dievu. Mozė aiškiai pasakė, ko jam reikia iš Viešpaties kitam gyvenimo etapui:

„Jei Tavo artumas neis, nevesk mūsų niekur iš šitos vietos. Nes kaip man sužinoti, kad aš ir Tavo tauta atradome malonę Tavo akyse? Ar ne iš to, kad Tu eisi su mumis? Taip aš ir Tavo tauta būsime išskirti iš visų žemės tautų“ (Iš 33, 15–16).

Dievo palankumas – tai Dievo buvimas su mumis. Žinome, kad turime šį palankumą, kai Jis gyvena tarp mūsų. Mes esame Jam artimi žmonės ir turime mokytis taip gyventi. Turime išmokti ilsėtis, gyventi ir pasilikti Dievo rankose.

MŪSŲ DĖMESIO SUTELKIMAS

Nelengva mokytis išsaugoti ramybę dėmesį vagiančiame pasaulyje. Prisimenu, kaip prieš daugelį metų žmona ir vaikai prašė manęs įsigyti šuniuką. Nereikėjo būti pranašu, kad žinočiau, jog man tai pasibaigs bėda. Tačiau kai visa šeima prieš tave, pasipriešinti tiesiog neįmanoma. Taigi mes įsigijome „žvėrį“, kuris tuo metu buvo tik pūkų kamuoliukas, ir, tiesą sakant, negalėjai pasakyti, kur jo galva ir kur uodega.

Natūralu, kad iš anksto buvo žadėta: „Nesijaudink, tėti, aš jį pašersiu, aš išvesiu pasivaikščioti, aš jį prižiūrėsiu.“ Šie įsipareigojimai buvo vykdomi apie tris su puse savaitės. Galiausiai tas augintinis ėmė daryti blogą įtaką mūsų namams. Jis visur šokinėjo. Tuomet gyvenome kaime, ir netoliese buvo žirgynas. Mūsų šuo pralįsdavo pro tvorą, užšokdavo žirgui ant nugaros ir „jodinėdavo“ po laukus. Manau, kad kvailas gyvūnas buvo kaskadininko ir supermeno mišinys.

*Aš guodžiu tave. Kas gi tu, kad bijotum mirtingo žmogaus,
žmogaus sūnaus, kuris yra lyg žolė?
Iz 51, 12*

Nusprendžiau išmokyti šitą „žvėrį“ atsitūpti pagal komandą, nors tai nebuvo lengva. Dresavau jį apie du mėnesius, nes gyvūnas tiesiog nežiūrėjo į mane rimtai. Dėmesį jis

sugebėdavo sutelkti ne ilgiau negu uodas. „Sėdėk, sėdėk, sėdėk, sėdėk,“ – sakydavau. Pagaliau – tikras stebuklas – šuo atsitūpė. O paskui, po dar kelių užsiėmimų, jis išmoko atsitūpti ir ramiai patupėti. Man tai prilygo stebuklui, kai Mozė perskyrė Raudonąją jūrą.

Po kelių mėnesių keliavau po Malaiziją ir Filipinus. Dvasinė kova buvo neįtikėtina arši. Prisimenu, vienoje vietoje reikėjo eiti pro šimtus musulmonų, kurie mėtė į mus įvairius daiktus ir spjaudė. Visi konferencijos dalyviai labai nerimavo, nes langai buvo išdaužyti, ir vyko įvairiausi kiti dalykai.

Dvasioje išgirdau Dievą sakant: „Sėsk, sėdėk.“ Kur aš tai jau girdėjau? Karo sąlygomis turėjau mokytis apie ramybę ir poilsį. Viešpats pasakė, kad nepasirūpins išoriniais dalykais, kol aš nepasirūpinsiu savo širdimi. Tai, kas vyko, buvo skirta išmokyti mane ramybės ir poilsio. Dievas mane atvedė į tokią vietą Kristuje, kurioje turėjau tiesiog atsisėsti ir sėdėti. Visa kelionė po Aziją buvo tarsi vienas mūšis po kito, ir tai mokė mane gyventi, ilsėtis ir pasilikti Dieve.

ĮSITVIRTINTI KRISTUJE

Šventoji Dvasia atėjo įtvirtinti mus Kristuje, o priešas – nustumti nuo to, kas esame Kristuje. Šventoji Dvasia nori įtvirtinti mūsų pozicijas. Priešas nori, kad laikytume save bejėgiais, paliktais be pagalbos ir prispaustais. Tačiau turime matyti, kas iš tiesų esame Jame. Dvasia padeda mums įsitvirtinti Kristuje ir moko, kaip tame gyventi.

Mūsų tikslas – bendradarbiauti su Šventąja Dvasia ir pasilikti su Ja, kai mokomės. Turime mokytis, kaip gyventi ramybėje, kaip pasilikti Dieve. Ramybės Kunigaikštis yra daugiau negu titulas – tai Dievo prigimties dalis, kurią Jis nori į mus įsodinti.

Jei neišmoksime šios pamokos, neišgyvensime mūsų lauke. Neįmanoma prasiveržti be kovos. Visi esame pašaukti kovoti. Tačiau prieš stojant į kovą turėtume išmokti kovoje matyti Dievą kaip prieglobstį ir tvirtovę. Jis yra mūsų aukštas bokštas, mūsų Teisusis, Jame esame saugūs. Turime išmokti gyventi toje vietoje, kur Dievas yra aukščiau visko.

Nebijok, Abromai! Aš esu tavo skydas ir labai didelis atlygis!

Pr 15, 1

Galiausiai išmokstame pasitikėti Dievo charakteriu. Tikiu, kad Dievas vis dar nori apsaugoti mus uolos plyšyje ir leisti savo gerumui pro mus praeiti. Jis nori, kad pamatytume Jo meilę. Mąstydamas apie savo santykius su Dievu atradau, kad Jis yra paradoksalus – vienoje tiesioje slypi dvi, rodos, priešingos idėjos. Jis maloniausias ir laimingiausias asmuo, kurį kada nors esu sutikęs – švelnus Tėvas, visuomet besišypsantis, visuomet maloningas, visuomet geras ir visuomet raminantis. Jo buvime yra džiaugsmas ir ramybė. Tačiau tuo pat metu Jis – galingiausia būtybė visatoje, Ramybės Kunigaikštis (Iz 9, 6) ir Karžygys (Iš 15, 3).

Mums reikia priebėgos, kai priešas mus puola. Būdami bėdoje, turime išsiaiškinti, kur yra toji saugi vieta, ir ten eiti. Dievas yra mūsų slėptuvė, tokia paslėpta, kad priešas negali prie jos net prisiartinti.

Dievas yra dosnus, pastovus, nesikeičiantis, amžinas, nesibaigiantis ir visuomet toks

pat. Jis niekuomet nenusivilia mumis, nes mūsų atžvilgiu neturėjo jokių iliuzijų. Jis tiksliai žinojo, su kuo prasideda, ir mes negalime Jo nustebinti. Jis žino apie mus viską. Jis yra matęs pačią blogiausią mūsų būklę. Iš tiesų tą dieną, kai buvome patys blogiausi, supratome, kad Jis mus išsirinko ir šaukia atgal pas save.

*Viešpatie, atsimink gailestingumą ir malones, kurios yra nuo amžių.
Ps 25, 6*

Prieš Mozei paskelbiant Dievo vardą, jis kalbėjo apie Dievo užuojautą. Dievui patinka užjausti. Jis žino, kad yra labiausiai užjaučiantis Asmuo visatoje. Jam patinka būti maloningu ir lėtu pykti. Jis gailestingas, atlaidus, teisingas ir ištikimas.

Dievas atskleidė savo charakterį Mozei, o tada paskatino pranašą užduoti Jam vieną klausimą, į kurį Jis troško atsakyti. Dievas norėjo, kad Mozė Juo pasitikėtų ir Jį mylėtų. Dievas žino, kas Jam savyje patinka. Jam patinka būti maloningu, užjausti ir teikti malonę. Jam patinka išlieti malonę. „Moze, – tarė Viešpats, – visa tai tavo. Tai Mano savybių sąrašas, kurį apreikšiu tau per ateinančius mėnesius ir metus.“ Tai, kuo Dievas pasidalina apie save, yra skirta mums.

NORIU TAVE REGĖTI

Kokį Dievo paveikslą regite? Kaip matote Jį, taip matote ir save. Tai nulemia, kaip suvokiate savo gyvenimą, savo bažnyčią, netgi įvykius, kurie vyksta Kristaus Kūne. Jei nematote Jėzaus kaip savo Ramybės Kunigaikščio, galbūt todėl negalite rasti ramybės. Jis yra Ramybės Kunigaikštis, o tai reiškia, kad jums daugiau neleidžiama nerimauti, nes ramybė ir nerimas negali egzistuoti drauge. Nuo to, kaip suprantame Dievą, priklauso ir mūsų gyvenimo būdas.

Ar jūs nusidėjėlis, kuris siekia Dievo meilės, ar Dievą mylintis žmogus, kuris kartais kovoja su nuodėme? Kuo save laikote? Kuo klaidingesnis jūsų turimas Dievo įvaizdis, tuo religingesni galite tapti. Šiuolaikiniai fariziejai – tai žmonės, kurie nežino, kas jiems yra Dievas. Jie nesupranta Dievo charakterio, negyvena Jo gailestingumu ir malone. Jie gyvena pagal taisyklių sąrašą ir nemato, koks Jis yra iš tiesų. Jėzaus laikais fariziejai nepajėgė nei atpažinti Jėzaus, nei suvokti Jo apreiškimo apie Tėvą. „Jei matėte Mane, matėte Tėvą, – bandė paaiškinti Jėzus. – Tėvas ir Aš esame viena.“ Net kai Jis darė ženklus ir stebuklus – taip Dievas būdavo atpažįstamas istorijoje – fariziejai negalėjo suprasti ir Jo nepažino.

*Izraelio sargas nei miega, nei snaudžia.
Ps 121, 4*

Jei suvoksime, kad Dievas yra mūsų aprūpintojas, liausimės nerimauti dėl savo poreikių patenkinimo. Į kiekvieną poreikį žvelkime kaip į nuotykį, ir užuot leidęsi jo įbauginami, su jauduliu laukime, ką darys Dievas. Turime tikėti, kad Jis yra mūsų aprūpintojas, ir susidomė-

ję laukti, kaip Jis patenkins mūsų poreikius.

Ar Jis yra Tas, kuris atiduoda mums savo gyvenimą? Jei patiriame konfliktą, žiūrėkime į Šventosios Dvasios vaisių kaip į Jo aprūpinimą. Dievas turi daug savo charakterio savybių, prie kurių turime artėti, kai patiriame konfliktą.

AKTYVUS DIEVAS

Dievas nėra pasyvus mūsų gyvenime, Jis aktyviai veikia mūsų naudai. Negalime pasiduoti aplinkybėms – turime nuolat ieškoti Dievo jėgos, kad patirtume proveržį. Daugelis esame išmokę tiesiog susitaikyti su esama padėtimi. Štai Vakarų pasaulis visiškai abejingas dieviškiems dalykams, o mes susitaikome su įvairiausiomis nesąmonėmis mūsų kultūroje, visuomenėje, bendruomenėse ir šeimose. Būdami priremti prie sienos, turėtume kovoti visomis jėgomis, bet dažnai tiesiog suglembame. Tad nepasiduokime aplinkybėms, bet nuolat ieškokime Dievo jėgos, kad patirtume proveržį.

*Tada vakaruose esantys bijos Viešpaties vardo, o rytuose – matys Jo šlovę.
Kai priešas ateis kaip srovė, Viešpaties Dvasia iškels savo vėliavą.
Iz 59, 19*

Kaip jūs įsivaizduojate Dievą meldamiesi? Ar manote, kad Jis palenkia savo ausį link jūsų, o gal jaučiatės, tarsi turėtumėte įtikinti Jį imtis priemonių ir jus išklaudyti? Jei matysite Dievą susidomėjusį ir besigėrintį jumis, keisis visas jūsų maldos gyvenimas. Jums patiks melstis!

Daugeliui krikščionių malda yra tarsi nuobodus darbas, kurį turime atlikti, kad gautume iš Dievo „savaitinius kišenpinigius“. Mūsų požiūris į Jį toks netikęs, kad netgi negalime tinkamai pas Jį ateiti. Jeigu Dievą suvokiame iškreiptai, neigiamą to poveikį jaučiame kiekvienoje gyvenimo srityje. Tai turi įtakos mūsų santykiams, vertybėms, etikai, sąžiningumui, meilei, džiaugsmui ir ramybei. Tai paveikia mūsų teisumą ir tyrumą.

Turėtume išmintingai apmąstyti, kaip suvokiame Dievą. Kuo Dievas nori man būti šiame gyvenimo etape? Turime surasti atsakymą į šį klausimą. Turime žinoti, ką Šventoji Dvasia nori patobulinti mūsų gyvenime. Kiekvienas išmėginimas, kiekvienas konfliktas, su kuriuo susiduriame, kai mūsų Dievo paveikslas tobulinamas, išbandys mus. Dievas nebaudžia mūsų už blogus poelgius, ir bėdos nekyla dėl to, kad Jis negali mūsų apginti. Dievas mūsų neatmes, jei nesame tobuli. Kai mums sekasi, Dievas pritaria mums. Kai nesiseka, Jis mus priima tokius, kokie esame. Jis visuomet yra gailestingas. Dievo meilė niekuomet ne mažesnė negu 100 procentų. Jis tiesiog negali būti kitoks. Jis pastovus ir nuoseklus. Jis džiaugiasi, kad yra Viešpats ir niekada nesikeičia. Jis tas pats vakar, šiandien ir per amžius, todėl galime pasitikėti tuo, koks Jis yra.

DIEVO GERUMAS

Buvau šiurkštus, sąmoningai nepaklusnus, bet Dievas vis tiek mane laimino. Prisimenu

vieną ypatingą atvejį, kai tiesiog nebegalėjau to pakeisti – Jo palaiminimai mane pykdė.

„Kodėl tai darai? – reikalavau atsakymo. – Aš maištauju, o Tu mane toliau laimini! Kas su Tavim ne taip?“

Kai nurimau, Viešpats man atsakė: „Aš toks esu – turi su tuo susitaikyti. Neketinu pasikeisti, visuomet toks būsiu. Man patinka tokiu būti, taigi susitaikyk su tuo.“ Taip Jo malonė sulaužė nuodėmės galią manyje.

Ar Dievo malonė ir gerumas gali laimėti mūsų širdis? Įdomus klausimas, tiesa? Perne-lyg dažnai mes užsidarome nuo Dievo gerumo, nes nerimaujame dėl savo, kaip krikščionių, sėkmės. Iš kur kyla tokios neigiamos nuostatos?

Vieną dieną eidamas bažnyčios koridoriumi pamačiau ateinantį žmogų. Paklausiau, kaip jam sekasi, tikėdamasis įprastos krikščioniškos klišės: „Puikiai!“, bet nieko panašaus neišgirdau.

– Iš tiesų esu apimtas depresijos, – pasakė jis niūriai.

„Kodėl aš? – iš karto pagalvojau. – Kodėl paklausiau jo būtent šiandien, kai turiu išvykti?“ Tačiau pirmas klausimas, ištartas tik pravėrus man burną, pribloškė mus abu.

– Iš kur tu tai žinai? – pasiteiravau. – Kas suteikė tau tokią informaciją?

Mes nekalbėjome apie klinikinę depresiją, bet veikiausiai apie paprasčiausiai blogą nuotaiką.

– Ką turi omenyje? – atsakė jis.

– Kas pasakė, kad tu apimtas depresijos?

– Nesuprantu, – tarė jis nustebeš.

– Na, – nenustojau klausinėti, – ar tau pasakė žmona?

– Ne.

– Ar kas iš vyresniųjų?

– Ne.

– Tai iš kur tada gavai šią informaciją? – paklausiau.

– Nežinau, – atsakė jis.

– Tai ar tuomet nesijauti truputėlį kvailokai sakydamas, kad esi apimtas depresijos, ir nežinodamas, kas nustatė šią diagnozę?

– Iki šiol ne, – atsakė jis.

Jis vienintelis, kas gali Jį pakeisti? Ko Jo siela geidžia, tą Jis padaro.

Job 23, 13

Kai kurių žmonių protai yra kaip dulkių siurbliai – mes susiurbiamo bet kokį seną šlamštą. Priešas gali ateiti ir sakyti: „Jauskis depresuotas“, ir mes krentame į depresiją. Mums, ko gero, reikėtų permąstyti šiuos dalykus prieš puolant į juos stačia galva. Visuomet turime patikrinti savo informacijos šaltinį – iš kur tai ateina? Jei priešas mums nori kažką įsiūlyti, ką apie tai gali pasakyti Dievas? Lengva paklausti ne to asmens ir pasigauti blogą nuotaiką. Galbūt tai, kas turi būti sudaužyta ir perkeista, yra mūsų įsivaizdavimas, kuo Dievas nori mums būti. Dievas myli mus tokius, kokie esame dabar – gerus, blogus ir bjaurius. Taip pat Jis myli mus tokius, kokie būsim.

Susekime tas negatyvias mintis ir paimkime jas į nelaisvę, kaip liepė daryti Paulius. Uždėkime joms antrankius. Mums reikia išmokti pasakyti: „Neketinu taip galvoti.“ Norint patobulinti Dievo paveikslą – svarbu laikyti savo mintis nelaisvėje. Mes išmokstame sakyti

„ne“ senam paveikslui, kurį kažkada turėjome, ir „taip“ – paveikslui, kuris atsiveria. Taip bendradarbiaujame su Šventąja Dvasia, tapančia naują Dievo paveikslą mūsų širdyse ir gyvenimuose.

*Tamsa nepaslepia nuo Tavęs, Tau net naktį šviesu kaip dieną.
Ps 139, 12*

Paprašykite Viešpaties atverti Šventojo Rašto ištrauką, kuri šiandien jums atspindėtų Dievo charakterį. Tvirtus santykius galime pastatyti tik ant biblinio pagrindo. Abraomui Dievas pasakė, kad yra jo skydas, Dovydui – jo priebėga, tvirtovė ir vieta pasislėpti. Mes taip pat galime gyvai suvokti, kuo Dievas nori mums būti.

„MOMENTINĖ DIEVO NUOTRAUKA“

Savo suvokiamą Dievo paveikslą apibūdinčiau taip – Jis geriausias Asmuo, kurį kada nors sutikau. Beveik prieš 14 metų Dievas pradėjo man apreikšti savo gerumą.

Tikiu, kad Dievas kiekvienam iš mūsų nori parodyti labai išsamų savo charakterio vaizdą. Jis nori atskleisti jums viską. Tačiau vieną savo charakterio bruožą Jis ypatingai norės atverti, nes tai yra jūsų kelias į Jo artumą. Man patinka Dievo užuojauta, gailėstingumas, dorumas ir malonė, tačiau per Jo gerumą prieinu prie Jo arčiausiai.

*Kas nori girtis, tegul giriasi, kad supranta ir pažįsta mane, kad Aš –
Viešpats, kuris vykdau malonę, teismą ir teisingumą žemėje,
nes tai man patinka, – sako Viešpats.
Jer 9, 24*

Dievas yra nepaliaujamai geras man per pastaruosius 14 metų – diena iš dienos, mėnuo po mėnesio, metai iš metų. Jo gerumą patiriu kiekvieną dieną. Negaliu nuo jo pabėgti. Negaliu per tuos metus prisiminti dienos, kai negavau kokio nors žodžio iš Dievo, nepatyrčiau kokio nors gerumo veiksmo, kuris man padėtų. Jo gerumas neišsenka, o man patinka jo teikiamas aprūpinimas. Tapau toks priklausomas nuo Dievo gerumo, kad tikiuosi jo kasdien. Atsibundu ir galvoju, kaip Dievo gerumas aplankys mane šiandien. Taip aš Jį matau. Gerumas, kurį Jis man parodė, verčia mane patį norėti būti geru ir dosniu kitiems. Jis rodo man savo gerumą ir toliau. Koks man yra Jėzus? Štai toks yra Kristus, kurį asmeniškai sutikau:

- Jo užuojauta didžiulė, neišmatuojama ir amžina. Jo užuojauta visuomet didesnė už mano nuodėmę.
- Jis skandalingai atleidžiantis. Jo malonės liepsna sunaikina gėdą.
- Jo kantrybė begalinė, o gerumas niekad nesibaigia.
- Jo meilė tokia įtikinanti... ji gydo mus. Ji sunaikina visas mūsų pretenzijas ir atkuria laimę.

- Jo malonė – tai galingas Jo buvimas mūsų viduje, kuris suteikia jėgų mums jaustis gerai dėl savęs pačių.
- Jo malonė ir visiškas palankumas su džiaugsmu dovanojami nenusipelnusiai širdžiai.
- Jis yra geriausias asmuo, kurį kada pažinojau. Jo gerumas neišmatuojamas ir šokiruojantis... iš tiesų jis sugėdina religiškai nusiteikusį žmogų.
- Tai laimingiausias asmuo, kurį pažįstu, niekas netemdo saulėtos Jo nuotaikos.
- Jis entuziastingai ir karštai siekia mūsų.
- Jis stebėtinai nuolankus ir švelnus, bet taip pat galingas karys – Karalius, kuris mėgsta kovoti ir kuris juokiasi iš savo priešų.
- Jis turi nuostabią tarno dvasią, kuriai nereikia jokio titulo, statuso ar padėties, tačiau kuri su džiaugsmu duoda pavyzdį paprastai, širdį sušildančiai tarnystei.
- Jo meilė sužavi. Ji paima į nelaisvę ir liepia mums būti tokiais pat.
- Jo meilė gali įveikti bet kokį priešišumą, ypač baime, gėdą, žemą savivertę.
- Jam patinka, kai Jūs pasitikime. Jam malonu ir Jis stebisi, kai naudojame savo tikėjimą.
- Jis niekuomet nepildys mūsų nuodėmių ar nesėkmių sąrašo.
- Jo gailėstingumo negalima tinkamai suprasti ar išreikšti... tik patirti! Vienintelis būdas, kuriuo galime paaikškinti Jo gailėstingumą – tai patiems būti gailėstingiems!
- Atpirkėjas Jėzus suteikia mums vertę Tėvo akyse.
- Jis mato mūsų galimybes ir joms kalba. Jis leidžia mums išpildyti viską, ką norėtų, kad mes matytume ir žinotume apie save.

MOKINIŲ POŽIŪRIS Į DIEVĄ

Evangelijos pagal Matą 16 skyriuje skaitome, ką mokiniai manė apie Jėzų. Pažvelkime į šią istoriją:

„Atėjęs į Pilypo Cezarėjos apylinkes, Jėzus paklausė savo mokinius: „Kuo žmonės mane, Žmogaus Sūnų, laiko?“ Jie atsakė: „Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, kiti Jeremiju ar dar kuriuo iš pranašų“. Jis vėl paklausė: „O kuo jūs mane laikote?“ Tada Simonas Petras atsakė: „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus.“ Jėzus jam atsakė: „Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje. Ir Aš tau sakau: tu esi Petras, ir ant šios uolos Aš pastatysiu savo bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta ir danguje.“ Tada Jis griežtai įsakė savo mokiniams niekam neskelbti, kad Jis yra Jėzus – Kristus“ (Mt 16, 13–20).

Tie, kurie Jėzų pažinojo geriausiai, paminėjo mažiausiai keturis iškreiptus Dievo paveikslus: „Tu esi Jonas Krikštytojas, Elijas, Jeremijas, vienas iš pranašų.“ Vienas žmogus, Simonas Petras, sudėjęs viską kartu, patobulino savo Dievo paveikslą. Kai jis tai padarė, Kristus išsakė Petro pašaukimą: „Ant šios uolos aš pastatysiu savo bažnyčią.“ Pasikeitęs Petro supratimas apie Dievą padės jam nepalūžti įveikiant išbandymus.

Ką jūs sakote apie mane? Šis Jėzaus klausimas nukreiptas į pačią mūsų santykių su Dievu esmę. Ką jūs sakote apie mane? Kas jums yra Dievas? Ar paskelbėte, kas yra Dievas? Ar išpažinote Jo vaidmenį savo gyvenime?

Dievo neištinka tapatumo krizės, ir Jis nenori, kad jos ištiktų jus. Jo charakteris turi mus formuoti ir auginti. Ką sakote apie Mane? Laikas mums atsakyti į šį klausimą. Jei teisingai suvoksime Dievo paveikslą, tai ves mus į palaiminimą ir proveržį.

Taip buvo Petru. „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus“, – tarė jis. Jėzus tikriausiai nusišypsojo ir mirktelėjo – Jam patiko toks atsakymas. Petro atsakymas pastūmėjo jį patį į naują tikėjimo ir pašaukimo lygmenį. Jėzus pranašavo, kad ant šio apreiškimo bus pastatyta Bažnyčia. Dievas stato Bažnyčią ant to, kaip Jį suvokiame.

Jis gaus palaiminimą iš Viešpaties ir teisumą iš savo gelbėtojo Dievo.

Ps 24, 5

Baimės nugalėjimas

*Mano brangusis, tu nesi baimės gniaužtuose, bet meilės rankose.
Žmonių baimė, nežinomybės baimė, baimė daryti klaidas,
baimė atrodyti kvailai, baimė bandyti naujus dalykus,
baimė nebūti mylimu ar nebūti pakankamai geru...
Baimė verčia tave įsitempti, aptemdo tavo akis,
ir tu negebi matyti taip, kaip Aš matau.*

*Leisk man paliesti tavo širdį savo tobula, visa apglėbiančia meile
ir išvyti visas baimes.
Kitas žingsnis – tai tavo kelionė į mano širdį, kuri kupina meilės tau.*

*Man reikia, kad atsuktum nugarą baimei ir atsigręžtum į mano meilę.
Mes nesigrumiame su baime, mes apkabiname meilę,
kuri bet kokiomis aplinkybėmis yra čia pat.*

*Dėl kiekvienos baimės, kuri tave apėmusi,
mano meilė pripildys tavo širdį.
Tu išmoksi stovėti prieš mane kaip labai mylimas vaikas.*

*Mylimasis, aš trokštu, kad mėgautumeisi visiškai laisve nuo baimės
priimdamas mano meilę.
Tu žinosi, ką reiškia stovėti ir gyventi tobuloje Tėvo širdies meilėje.*

*MĖGAUKIS TUO! Ketinu mėgautis tuo, kaip tu tampi labiau
mylintis ir intymesnis mano malonei.
Sudaužyta baimė atvers tau visai naują gyvenimą.
Laukiu kiekvienos dienos su tavimi.*

IŠVADOS

Mes pasitikime Dievu tada, kai suprantame du dalykus: kas Jis yra ir kas mes esame. Aš nesu prieš dvasinę kovą, kuri supa mano gyvenimą. Iš tiesų aš mėgaujuosi kova, nes žinau, kad Jis nori būti man geras. Viskas, su kuo susiduriu, yra tik priemonė Dievui parodyti daugiau švelnaus savo charakterio. Teisingas Dievo paveikslas atveria mums dangų. Pats pragaras negali įveikti vyro ar moters, kurie teisingai pažįsta Dievą savo dvasioje.

Dievas davė Mozei nurodymus, siųsdamas jį į Egiptą kalbėti su faraonu: „Taip kalba Viešpats: Izraelis yra mano pirmagimis sūnus. Aš tau sakau: išleisk mano sūnų, kad jis man tarnautų; jei neišleisi jo, nužudysiu tavo pirmagimį sūnų“ (Iš 4, 22–23). Tačiau, kol Mozė bendravo su faraonu, Dievas užkietino šio širdį, šnabždėdamas jam: „Neklausyk jo.“ Būtų galima atleisti Mozei už mintis: „Prašau, nustok man padėti, Viešpatie.“

Dievas užkietino faraono širdį, nes turėjo planą. Jis norėjo parodyti savo jėgą Izraelio priešams, norėjo pamokyti savo tautą apie ištikimybę, sandorą ir ištvermę. Kelionė į Pažadėtąją žemę turėjo būti varginanti, nes izraelitams reikėjo išmokti visiškai pasitikėti Dievu.

Pasitikėjimas kyla iš žinojimo, kuo Dievas nori mums būti. Taip, kaip Jėzus pranašavo, kad Jo Bažnyčia bus pastatyta ant Petro apreiškimo apie Dievo Sūnų, taip kiekviena atskira bažnyčia šiandien statoma ant tikinčiųjų supratimo, kas jiems yra Dievas.

Bažnyčios turi suprasti ir matyti, ko Dievas nori konkrečiai bendruomenei. Pernelyg daug bažnyčių nesuvokia savo tapatumo Kristuje.

Jeigu širdyje turime teisingą Dievo paveikslą, ir tikimės iš Jo daugiau. Kur dabar esate keliaudami su Dievu? Ar šiais metais jums reikia proveržio santykiuose su Juo? Galbūt kylate į naują tarnavimo ar patepimo lygį? Skirkite laiko savo santykiams su Dievu tobulinti. Galbūt esate nusivylę. Galbūt jaučiatės perdegę ar ciniški. Galite būti sustiprinti tik per Kristų ir supratimą, kuo Jis nori jums būti. Mes neturime teisės būti sužeisti – turime teisę gyventi išgydytą gyvenimą.

Kuo Dievas nori būti jums šiais metais? Kokį nuotykį ketinate patirti su Juo? Ką Dievas nori jums parodyti? Ką Jis trokšta jums atverti? Dievas trokšta jūsų, tik jūsų. Jis žino, kuo nori jums būti, ir nori tai apreikšti. Jis nori jus vesti nuo vienos patirties prie kitos, kol mokotės apie Jo charakterį. Jis nori, kad surastumėte Jo tiesą džiaugsme ir sunkumuose, palaimoje ir skausme.

Mums nereikia jaudintis dėl to, kaip šis apreiškimas ateis, mums tik reikia su Juo bendradarbiauti. Tai viskas, ką galime Jam pasiūlyti, ir viskas, ko Jis trokšta.

APMĄSTYMŲ KELIONĖ

Dievas negyvena dėžutėje. Jis neturi iš anksto sudaryto „skrydžio plano“ ar akmenyje iškaltų formulių, kaip tobulinti santykius su savo vaikais. Jo meilė kiekvienam iš mūsų yra visiškai unikali ir individuali. Vis dėlto Biblijoje skaitome, kad yra dalykų, traukiančių Dievą, dalykų, kurie Jam patinka. Turėdamas tai omenyje, siūlau šiuos 10 punktų kaip gaires, padėsiančias geriau suprasti Dievo planus kitam jūsų gyvenimo etapui.

1. Dėkojimas

Pro Jo vartus įeiname su dėkojimu. Už ką esate dėkingi? Ką Dievas jums jau suteikė? Kokiomis dovanomis jus apipylė? Skirkite šiek tiek laiko ir paaukokite Jam iš širdies kylančią padėkos psalmę, sutelkdami dėmesį į palaiminimus, kuriuos Jis jums davė.

Net jeigu jūsų dabartinės aplinkybės yra sudėtingos ar slegiančios, pamąstykite, už ką galite būti Jam dėkingi? Vien tai, kad Jis pasakė „Niekada nepaliksiu ir neapleisiu tavęs“ yra verta padėkos.

2. Šlovinimas

Garbinkite Dievą. Aukštinkite Jo vardą. Pasakokite apie Jo nuostabius darbus. Girkite Jį už Jo nuostabią didybę. Jei dėkojimas atidaro Jo vartus, tuomet šlovinimas atveria Jo širdį. Neskubėkite... tiesiog garbinkite Jį dvasia ir tiesa.

Žodis „aukštinti“ turi dvi reikšmes. Pirma – laikyti kažką didesniu, nei šis yra iš tikrųjų. Antra – matyti kažką tokį didį, koks jis yra. Mes linkę aukštinti savo problemas, o ne Viešpatį. Matykite Jį tokį didį, koks Jis yra.

3. Tyla

Dievas pradeda kalbėti tyloje ir ramybėje. Prisiminkite, Jo balso nebuvo vėjo sukuryje ar griauštinyje, jis skambėjo tyliai ir ramiai. Nurimkite ir žinokite, kad Jis yra Dievas. Išsėkis. Gyvenk. Prisijunk prie Visagalio. Nutildyk triukšmą savo mintyse. Mes visi girdime triukšmą savo protuose, kuris arba maitina mūsų baimes, arba pakelia mums nuotaiką. Bet tik ramybėje pajuntame Dievą.

4. Žiūrėkite į Jį kaip į savo Taikos Kunigaikštį

Priimkite Dievą kaip savo Taikos Kunigaikštį, priartėkite prie Jo ramaus charakterio, kad Jo ramybė jus palaikytų. Kai jūsų širdyje kyla rūpesčiai, prašykite Taikos Kunigaikščio jus nuraminti. Jis yra jūsų priebėga, jūsų tvirtas bokštas. Pabandykite įsivaizduoti tvirtą bokštą, valdomą Dievo. Gyvenkite jame.

5. Žiūrėkite į Jį kaip į savo karžygį

Dievas yra jūsų gynėjas. Paradoksalu, kad Jis tuo pat metu yra ir švelnus kaip Avinėlis, ir nuožmus kaip Liūtas. Jis yra jūsų skydas, jūsų kalavijas, jūsų stiprybė. Leiskite Jam už jus kovoti jūsų kovas. Leiskite Jam būti Dievu jūsų gyvenime – aprūpintoju ramybe ir gyvenimo gynėju.

6. Išstirkite savo naują gyvenimo etapą

Papasakokite Dievui, į ką įeiniate. Pasidalykite savo baimėmis, svajonėmis. Nieko neslėpkite – Jis vis tiek viską žino ir mato. Klausykitės, kai Jis jums šnabžda. Tikėkite, kad Viešpats jums duos „išminties ir apreiškimo dvasią Jo pažinimui“ (Ef 1, 17).

7. Ko Jis nori jus išmokyti?

Pradėkite užduoti Dievui klausimus. Ko Jis nori jus išmokyti kitame gyvenimo etape ir ko galėtų išmokyti tik vieninteliu būdu? Per ką turite praeiti kartu su Juo kitame jūsų kelionės etape? Kokių duobių Jis ragina jus išvengti? Kaip būsite išbandyti? Kokią šlovę Jis nori jums išlieti?

Svarbu, kad užsirašytumėte klausimus ir tikėtumėte, jog Dievas į juos atsakys. Apreiškimas, kuris ateina, padės jums naujai Jį patirti.

8. Kuo Jis nori jums būti?

Dabar paklauskite Jo, kuo Jis nori jums būti. Žinodamas, prie ko artėjate, Jis jau yra suplanavęs apreikšti kažką naujo apie save. Kas tai? Koks yra Dievas? Ką Jis jums yra paruošęs? Būkite kantrūs. Galbūt Jis nori jums atverti kantrybės gelmes.

Jis duos jums viziją. Tuomet jūsų aplinkybės bus persmelktos pažado, ir kiekvieną problemą suvoksite kaip galimybę patirti visa, kuo Dievas nori jums būti.

9. Prašykite Jo šių dalykų

Prašykite Jį patirti labiau, nei kada nors patyrėte. Būkite konkretūs. Galbūt norėsite užsirašyti maldą, kurioje pabrėšite Dievo troškimus jums. Prašykite visko, ką jums turi dangus.

10. Pasilikite Jame.

Tiesiog būkite. Neskubėkite. Nepanikuokite. Tiesiog būkite su Juo. Edeno sode Dievas ir Adomas sėdėdavo ir kalbėdavosi vienas su kitu. Nė vienas nenorėjo būti kitur. Gyvenkite Dieve. Pasilikite Jame. Mylėkite Jį. Tarnaukite Jam. Tiesiog būkite.

JŪSŲ DIEVO PAVEIKSLAS

Atsakykite į tiek klausimų, kiek norite!

- Koks dabartinis jūsų Dievo paveikslas? Aprašykite jį 4–6 sakiniais ar frazėmis.
- Kiek laiko jūs turite šį paveikslą? Ar jau ne laikas jį patobulinti?
- Ar jūsų turimas Dievo paveikslas biblinis? Ar galite šalia įrašyti Šventojo Rašto vietas? Padarykite tai!
- Ką jums reikia pakeisti?
- Parašykite savo norą, koks Dievas jums būtų šiuo metu?
- Ramiai atsisėskite, atsipalaiduokite ir paprašykite Šventosios Dvasios atverti jums Dievo paveikslą kitam gyvenimo etapui. Būkite kantrūs, kol iškils visas paveikslas, ir jūsų tikėjimas ims augti, o garbinimas – lietus.
- Kokia Šventojo Rašto eilute galite pagrįsti šį paveikslą?
- Ką Šventoji Dvasia sako jums per šį paveikslą ir Žodį?
- Kaip jūs galite perduoti tokį Dievo paveikslą kitiems? Kas jumyse turėtų pasikeisti?
- Matykite šį Dievo paveikslą, kai garbinatė!

GILINKITE SAVO SANTYKIUS SU DIEVU, ŽENGdami Į NAUJĄ GYVENIMO ETAPĄ

Atsakykite į šiuos klausimus apmąstydami, ką Dievas nori jums parodyti žengiant į naują gyvenimo etapą.

1. Kur link jūs judate? Ar įžengiate į naują laiką, pašaukimą, apreiškimą, reaguojate į tam tikras aplinkybes, pradėdote eiti naujas pareigas ir pan.?
2. Ką būtent ši, dabartinė situacija, galėtų jums kalbėti apie Dievą?
3. Ką Viešpats tiesiog dabar nori jumyse pakeisti, kad galėtumėte dėl Jo užimti šią naują padėtį Dvasioje?

4. Kuo Viešpats nori būti per jus esantiems šalia?
5. Turėdami omenyje, kad dvasinė branda auga geriau pažįstant Dievo kelius, apsvarstykite, kokias – tiek neigiamas, tiek teigiamas – situacijas Dievas galėtų naudoti tobulinant ankstesnius 3 ir 4 punktus?
6. Kaip, jūsų nuomone, tobulesni santykiai su Dievu paveiks jūsų tarnavimą?

ŽODIS APIE PAVELDĄ ŠIAM LAIKUI

Mūsų santykiuose su Dievu būna laikas, kai Jis užduoda tiesų klausimą, kuris sujungia Jo ir mūsų troškimus.

Viešpats kalbėjo Saliamonui: „Prašyk, ką Aš tau galėčiau duoti“ (1 Kar 3, 5). Prie Ahazo Jis prisiartinio panašiai, nors ir poetiškiau: „Prašyk Viešpatį, savo Dievą, ženklą iš požemio gilybių ar dangaus aukštybių“ (Iz 7, 11).

Jėzus uždavė klausimą: „Ko norite, kad jums padaryčiau?“ (Mt 20, 32). Tuomet žmogus buvo išgydytas, bet mes iš tiesų suprantame, jog į žmogaus gyvenimą Dievas įsikiša dėl to, kad santykiai su Juo taptų artimesni. Jėzus puikiai žinojo, kad Tėvui tikrai malonu duoti mums Karalystę (Lk 12, 32).

„Kiekviena tobula dovana (...) nužengia nuo šviesybių Tėvo,“ – rašė Jokūbas (Jok 1, 17)... taigi, būkite išmintingi prašydami! (Jok 4, 3)

Kai prašote Dievo patobulinti tai, kaip jūs Jį suvokiate, svarbu melsti žodžio apie paveldėjimą. Šis žodis – tai Biblijos vietos, į kurias Jis atkreipia jūsų dėmesį ir ragina mąstyti apie jas ilgą laiką. Jūs, kaip Visagalio sūnus ar duktė, turite paveldą, ir Dievas nori, kad žinotumėte, kas tai yra. Pasibaigus 40 dienų ir 40 naktų (žr. Lk 4 sk.) trukusiam Jėzaus bandymui dykumoje, Jis nuėjo tiesiai į sinagogą, atvėrė Šventąjį Raštą ties Izaijo pranašystės 61 skyriumi ir paskelbė Žodį kaip savo paveldą: „Šiandien išsipildė jūsų girdėtas žodis“, – pasakė Jis.

Man patinka gauti paveldėjimo žodžius, nes šie žodžiai apreiškia, kuo Dievas nori man būti ateinančiu gyvenimo periodu. Norėdamas patobulinti mūsų požiūrį į Save, Jis gyvai atveria mums atitinkamą Šventojo Rašto vietą. Mes turime atsiverti Dievo žodžiams ir išgauti iš jų viską, ką galime, o tuomet taikyti juos savo gyvenimuose.

Dievas kalbės jums apie jūsų paveldą, jeigu dar to nepadarė. Žodis sustiprins jus, ir jūs atrasite, kas jūsų laukia kitame tikėjimo kelionės etape. Tai gali būti vos dvi ar trys Biblijos eilutės, tačiau Viešpats įdės jas į širdį, ir tai bus jūsų turtas. Prašykite jo, o gavę tokią Šventojo Rašto vietą kurį laiką neskaitykite nieko kito. Skaitykite ją vis iš naujo ir iš naujo. Išmokite mintinai. Išnagrinėkite kiekvieną žodį. Studijuokite ją. Pažiūrėkite Biblijos komentarus. Ištirkite ją originalo kalba. Prašykite Dievo atverti joje slypinčias tiesas. Jums skirtas kiekvienas apreiškimo gramas – išnaudokite jį visą. Tuomet, remdamiesi šiuo apreiškimu, užrašykite maldą, prašydami dalykų, kurie buvo jums išdėstyti kaip pažadai.

APIE AUTORIŲ

Greimas Kukas (*Graham Cooke*) – Dievo tarnas, pamokslininkas, daugiau kaip 20 knygų autorius. Su didele aistra Dievui jis padeda Jo žmonėms atrasti savo tikrąją tapatybę Kristuje. Greimas gimė Mančesteryje, Anglijoje, ir tarnauja nuo 1974 m. Šiuo metu jis gyvena Kalifornijoje, Vakavilio mieste ir yra organizacijos *The Mission (Misija)* vadovų komandos narys. Greimas rengia mokymus, mentorystės programas, kalba tokiomis temomis kaip artimi santykiai su Dievu, dvasinė kova, lyderystės ugdymas, taip pat yra tarptautiniu mastu pripažintos *School of Prophecy* (Pranašystės mokyklos) vadovas.

Daugiau Greimo Kuko knygų ir mokymo medžiagos galite rasti

www.BrilliantBookHouse.com

Daugiau apie autorių www.GrahamCooke.com

Iš anglų kalbos vertė Virginija Dičiūtė
Kalbos redaktorė Vilma Varkulevičienė

Leidykla „Upė“, 2017